

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 540/06
14.12.2006. godina
Beograd

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Slobodana Dražića, predsednika veća, Jelene Borovac, Vlaste Jovanović, mr Ljubice Jeremić i Biljane Dragojević, članova veća, u pravnoj stvari tužilje AA protiv tužene Republike Srbije - Ministarstva pravde Republike Srbije, čiji je zakonski zastupnik Javni pravobranilac Republike Srbije iz Beograda, radi isplate zarade, odlučujući o reviziji tužene izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu broj Gž.I 82/06 od 18. januara 2006. godine, u sednici veća održanoj 14. decembra 2006. godine, doneo je

R E Š E N J E

UKIDAJU SE, presuda Prvog opštinskog suda u Beogradu broj P. 10548/03 od 10. maja 2005. godine (stavovi I, II, IV, i V) i presuda Okružnog suda u Beogradu broj Gž.I 82/06 od 18. januara 2006. godine i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

O b r a z l o ž e n j e

Okružni sud u Beogradu je presudom broj Gž.I 82/06 od 18. januara 2006. godine broj odbio žalbu tužena i potvrdio presudu Prvog opštinskog suda u Beogradu broj P. 10548/03 od 10. maja 2005. godine (stavovi I, II, IV, i V) kojom je usvojen tužbeni zahtev tužilje pa je obavezana tužena da joj na ime razlike isplaćenih zarada i zarada u punom iznosu za period od 1. 11. 1999. godine pa do 30. 9. 2004. godine, isplati iznos od 449.553,37 dinara sa zakonskom zateznom kamatom po mesecima kako je navedeno u izreci počev od dospelosti pa do konačne isplate, kao i da joj nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 5.000,00 dinara, sve u roku od 15 dana.

Protiv naznačene presude Okružnog suda u Beogradu tužena je izjavila blagovremenu reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Revizija tužene je osnovana.

Iz utvrđenih činjenica proizilazi da tužilja kao sudija Opštinskog suda u Prištini nije radno angažovana od sredine 1999. godine kada je prinuđena da napusti Kosovo i Metohiju. Rešenjem Opštinskog suda u Prištini VIII Su-42/01-59 od 5. 9. 2001. godine tužilji je utvrđena plata po koeficijentu od 6,90% propisanom Zakonom o platama u državnim organima i javnim službama. Na osnovu zaključka Komiteta za saradnju sa civilnom misijom UN, zaključka Vlade Republike Srbije 03 broj 80/16 od 25.1.2000. godine i zaključka Vlade Republike Srbije od 3.10.2002. godine, tužilji, (kao zaposlenoj sa područja AP Kosova i Metohije, koja bez svoje volje privremeno ne radi a privremeno živi van tog područja), u periodu od 1.6. 1999.godine do 1.9.2003. godine isplaćivana je naknada u visini od 80% sudijske plate. Od 1. 9. 2003. godine pa nadalje tužilja na osnovu zaključka Vlade Republike Srbije 05 broj 02-4586/03-0001 od 17.7.2003. godine prima naknadu u visini minimalne zarade u skladu sa zakonom. Razlika između plate sudije Opštinskog suda i iznosa koji su tužilji isplaćeni za period od 1.6.1999. godine do 30. 9. 2004. godine iznosi 449.553,37 dinara.

Na osnovu ovih činjenica nižestepeni sudovi su ocenili da je tužbeni zahtev tužilje osnovan. Prema razlozima prvostepenog suda osnovanost tužbenog zahteva proizilazi iz odredbi člana 210. Zakona o obligacionim odnosima jer se tužena neosnovano obogatila za dosuđeni iznos koji predstavlja

razliku između plate sudije Opštinskog suda, regulisane Zakonom o platama u državnim organima i javnim službama i iznosa koji je tužilji isplaćen.

Drugostepeni sud se u obrazloženju pobijane presude pozvao na odredbe člana 106. stav 5. Zakona o radnim odnosima Republike Srbije i član 154. stav 1 Zakona o obligacionim odnosima te član 96 Zakona o radu pa je našao da postoji osnov odgovornosti tužene za štetu koju tužilja trpi zbog razlike u plati, a koja razlika je nastala bez osnova u navedenim zakonskim propisima

U reviziji tužene se osnovano ukazuje da materijalno pravo nije pravilno primenjeno, a što je uslovilo da nisu utvrđene sve relevantne činjenice.

Pravilno je drugostepeni sud u svojoj odluci zaključio da je poslodavac dužan da nadoknadi štetu zaposlenom koju pretrpi na radu ili u vezi sa radom (član 106. stav 5. Zakona o radnim odnosima Republike Srbije). Za obavezu naknade štete u smislu člana 154. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima, na koju se odredbu drugostepeni sud pozvao, koja propisuje da ko drugome prouzrokuje štetu je dužan da je nadoknadi ukoliko ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivice, potrebno je postojanje krivice tužene za nastalu štetu tužilji. U dosadašnjem postupku, nisu utvrđivane odlučne činjenice od kojih zavisi ocena da li je šteta nastala krivicom tužene Republike Srbije. Ukoliko se ta činjenica utvrdi tada bi postojala obaveza naknade na osnovu navedenih zakonskih odredbi. Naime, bilo je potrebno da se utvrdi da li je tužena mogla da radno angažuje tužilju van teritorije Autonomne pokrajine Kosovo i Metohija u spornom periodu i na taj način omogući tužilji kako radno angažovanje, tako i ostvarenje plate koja joj pripada po osnovu rada. Kako ova odlučna činjenica u postupku nije utvrđena, a od nje zavisi da li postoji krivica tužene i obaveza za naknadu štete tužilji, Vrhovni sud Srbije je ocenio da je revizija tužene osnovana.

Iz iznetih razloga, odlučeno je kao u izreci na osnovu člana 407. stav 2. Zakona o parničnom postupku ("Sl. glasnik RS" broj 125/04).

U nastavku postupka prvostepeni sud će utvrditi nedostajuće činjenice na koje mu je napred ukazano, pa će utvrditi da li se tužilja obraćala tuženoj sa zahtevom da bude radno angažovan van sedišta Autonomne pokrajine Kosovo i Metohija, pa ukoliko se tužilja obraćala, da li je tužena neosnovano odbila takav zahtev, a imala je mogućnosti da tužilji omogući da kao nosilac pravosudne funkcije tu funkciju i obavlja u drugom sudu na području Republike Srbije. Ukoliko je tužena takve mogućnosti imala, a tužilja je u spornom periodu neopravdano bila radno ne angažovana, tada bi postojala obaveza tužene da tužilji nadoknadi štetu.

Predsednik veća – sudija

Slobodan Dražić, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

KO